

nægte at modtage en Afstemning om dette Forslag.

Statsministeren (N. Neergaard): Jeg skal overfor det ærede Medlem Hr. Holstein sige, at jeg mener, at den Erklæring, som den højtærede Formand har afgivet, maa være afgørende, og at jeg for mit Vedkommende ganske slutter mig hertil.

Hermed sluttede Forhandlingen om den af Holstein fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsordenen.

Formanden: Forinden vi foretager Afstemningen, finder jeg Anledning til at gøre opmærksom paa, at jeg finder det rigtigst, at Formanden ikke deltager i denne Afstemning.

Paastand af Holstein paa Overgang til Dagsordenen (se ovenfor)

forkastedes med 69 Stemmer mod 63.

Forhandlingen om Lovforslaget genoptoges.

L. Rasmussen: Medens der ved første Behandling af Militærlovene mødte 4 Ordførere frem for at forsvare hver sit Forslag, 4 Ordførere, repræsenterende hver et Mindretal, er Forholdet ved denne Behandling blevet, at de to Mindretal har slaaet sig sammen, saa der nu foreligger et Forslag til en Nyordning af Militærvæsenet, stillet af et Flertal indenfor det Udvalg, der blev nedsat om Sagen, et Flertal, svagt og vaklende, men dog et Flertal, som stiller et Forslag til den fremtidige Ordning. Vi ved paa Forhaand, at der indenfor dette Flertal findes stærkt afvigende Meninger, og at man ingenlunde er tilfreds med det Forslag, der er stillet. Men man har fundet, at det var nødvendigt at komme til Enighed.

For Socialdemokratiets Vedkommende har Stillingen været uhyre let. Vi vil i Dag møde frem med ganske det samme Forslag som det, vi mødte frem med i 1909. De Erfaringer, man har gjort under Verdenskrigen, om den Maade, hvorpaa de smaa Lande har været stillet, naar de har haft et Militærvæsen, har været af en saa-

dan Art, at vi i Dag mere end tidligere er forvisset om, at det Forslag, vi stiller, er det rigtige, er det, der vil være til størst Lykke og Gavn for vort Land, medens de to Parter, hvoraf Flertallet bestaar — saavel det konservative Parti som Venstre —, ganske har maattet fravige det Standpunkt, de havde i 1909, ja, har maattet stille Forslag gaaende stik imod det, som de den Gang udtalte ved Militærlovenes Behandling. Socialdemokratiets Forslag er, saaledes som det er udtrykt af det konservative Folkeparti, klart og utvetydigt. Det er et Forslag, som ingen tager fejl af, et Forslag, hvorved vi erklærer, at vi mener, at Danmark under fremtidige Forviklinger bør være neutralt. Ved det Forslag, vi stiller, viser vi udadtil, at det er vor alvorlige Mening at forblive neutrale, ved aabent at erkende vor Afmagt. Forholdet er dette, at Danmark i militær Henseende næst efter Luxembourg er det mest aalmægtige Land i Europa. Selv de, der fra Flertallets Side møder frem med Forslag til Ordningen af et effektivt Forsvar, erkender, at Danmark ikke magter at føre en Hær i Ilden, en Hær, der kan sejre. Det er udelukket fra dansk Side. Det, vi kan gøre, er blot, at vi kan blive indviklet i Stridigheder, under hvilke Danmark intet har at håabe i Kraft af de Vaaben, vi kan møde frem med.

Danmark staar i Dag, som det stod i 1909. Vi er suveræne, vi har i Dag Lov til at ordne vort Militærvæsen; ganske som vi selv finder det formaalstjenligt. Dette, at Danmark har givet sin Tilslutning til Haager-Konventionen, at Danmark har meldt sig ind i Folkenes Forbund, indeholder ikke paa noget som helst Punkt nogen som helst Forpligtelse for Danmark til at opretholde et Militærvæsen. Det fremgaar baade af Forbundspagten og af Haager-Konventionens Ordlyd, at de Lande, der slutter sig til Folkeforbundet, ingen Forpligtelse har til at opretholde et effektivt Forsvar. Vi har altsaa Lov til at ordne os iherhjemme, som vi vil, gennemføre Afrustning og overhovedet ordne os saaledes, som vi selv finder, at det baader vort Land bedst. Jeg vil gerne have dette slaaet fast, fordi man fra en og anden Side mener, at Danmark ved Indmeldelsen i Folkenes Forbund har paataget sig For-